

отъ тетювата ржка и додохме съ кервана първата нощъ тука, ти бѣше сжция старецъ. Ами азъ? — хлапе. Мѣхъ нѣмаше подъ носа ми, цѣлия свѣтъ ми бѣше въ кривачката, а Черното море ми се чинѣше до колѣно. Какво стана! Не угадихъ какъ се завъртѣ колелото, кога стигнахъ до пазаря, кога продадохъ всичкото жито, и напълнихъ прешова си съ години. Натеза дяволския. Едвамъ го мъкнатъ биволитѣ. Ходя още, ама колата ми вираносана. Кжде ли ще се счупи насрѣдъ пжтя. Като се счупи, вие ще ми кръстосате две наплати отъ колелото и пакъ ще обърнете подъ този орѣхъ. Яко дърво, канара ви думамъ. За него нѣма нито буря да го поломи, нито суша да му изсуши корена. Кжде, надоле — до сърдцето на земята го е забило. Работата му е да посреща и да изпровежда като насъ пжтници. Момчета, я го попитайте за бацитѣ си. Хей, да имаше уста, че да почне. . .

Разпрегнаха биволитѣ, дадоха имъ сѣно, нарѣшкаха огънь и се прибраха край него, че захортуваха за дългия пжтъ, за дребнитѣ села, за влажната угарь. Далечното поле бърже взе да тъмнѣе. Орѣха сниши клонитѣ си още по-надоле. Слѣзе синя ведрина отъ небето. Бодро дишаха биволитѣ ведрината, и поемаха тихия шумъ на нощъта, която идѣше. Самотно размаха бѣли криле единъ щъркелъ и съ проточена шия се прибра насреща, кждето се